A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2024. szeptember 19.*

„Fellebbezés – Intézményi jog – Az európai parlamenti képviselők egységes statútuma – Az olasz választókerületekben megválasztott európai parlamenti képviselők – A nyugdíjak tárgyában az olasz képviselőház által hozott határozat – Az olasz nemzeti parlamenti képviselők nyugdíja összegének módosítása – Az Olaszországban megválasztott bizonyos volt európai parlamenti képviselők nyugdíja összegének az Európai Parlament általi, ebből következő módosítása – A Parlament határozatainak felváltása – Az Európai Unió Törvényszéke ítéletének hatályon kívül helyezéséhez fűződő érdek fennmaradása”

A C-725/20. P. sz. ügyben,

Maria Teresa Coppo Gavazzi, (lakóhelye: Milánó [Olaszország]),

Cristiana Muscardini (lakóhelye: Milánó),

Luigi Vinci (lakóhelye: Milánó),

Agostino Mantovani (lakóhelye: Brescia [Olaszország]),

Anna Catasta (lakóhelye: Milánó),

Vanda Novati (lakóhelye: Varese [Olaszország]),

Francesco Enrico Speroni (lakóhelye: Busto Arsizio [Olaszország]),

Maria Di Meo (lakóhelye: Cellole [Olaszország]),

Giuseppe Di Lello Finuoli (lakóhelye: Palermo [Olaszország]),

Raffaele Lombardo (lakóhelye: Catania [Olaszország]),

Olivier Dupuis (lakóhelye: Saint-Gilles [Belgium]),

Leda Frittelli (lakóhelye: Frosinone [Olaszország]),

Livio Filippi (lakóhelye: Carpi [Olaszország]),

Vincenzo Viola (lakóhelye: Palermo [Olaszország]),

* Az eljárás nyelve: olasz.

Antonio Mussa (lakóhelye: Torino [Olaszország]),

Mauro Nobilia, (lakóhelye: Róma [Olaszország]),

Clara di Prinzio, Sergio Camillo Segre örököseként (lakóhelye: Róma),

Stefano De Luca (lakóhelye: Palermo),

Riccardo Ventre, (lakóhelye: Formicola [Olaszország]),

Mirella Musoni (lakóhelye: Róma),

Francesco Iacono (lakóhelye: Forio [Olaszország]),

Vito Bonsignore (lakóhelye: Torino),

Claudio Azzolini (lakóhelye: Nápoly [Olaszország]),

Vincenzo Aita (lakóhelye: Campagna [Olaszország]),

Mario Mantovani (lakóhelye: Arconate [Olaszország]),

Vincenzo Mattina (lakóhelye: Buonabitacolo [Olaszország]),

Romano Maria La Russa (lakóhelye: Milánó),

Giorgio Carollo (lakóhelye: Torri di Quartesolo [Olaszország]),

Fiammetta Cucurnia, Giulietto Chiesa örököseként (lakóhelye: Róma),

Roberto Costanzo (lakóhelye: Benevento [Olaszország]),

Giorgio Gallenzi, Giulio Cesare Gallenzi örököseként (lakóhelye: Róma),

Vitaliano Gemelli (lakóhelye: Róma),

Pasqualina Napoletano (lakóhelye: Anzio [Olaszország]),

Ida Panusa (lakóhelye: Latina [Olaszország])

(képviseli őket: M. Merola avvocato)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2020. december 28-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Parlament** (képviselik: S. Alves és S. Seyr, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: C. Lycourgos tanácselnök, O. Spineanu-Matei, J.-C. Bonichot, S. Rodin (előadó) és L. S. Rossi bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2024. január 11-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésükkel Maria Teresa Coppo Gavazzi, Cristiana Muscardini, Luigi Vinci, Agostino Mantovani, Anna Catasta, Vanda Novati, Francesco Enrico Speroni, Maria Di Meo, Giuseppe Di Lello Finuoli, Raffaele Lombardo, Olivier Dupuis, Leda Frittelli, Livio Filippi, Vincenzo Viola, Antonio Mussa, Mauro Nobilia, Clara di Prinzio, Sergio Camillo Segre örököseként, Stefano De Luca, Riccardo Ventre, Mirella Musoni, Francesco Iacono, Vito Bonsignore, Claudio Azzolini, Vincenzo Aita, Mario Mantovani, Vincenzo Mattina, Romano Maria La Russa, Giorgio Carollo, Mme Fiammetta Cucurnia, Giulietto Chiesa örököseként, Roberto Costanzo, Giorgio Gallenzi, Giulio Cesare Gallenzi örököseként, Vitaliano Gemelli, Pasqualina Napoletano és Ida Panusa az Európai Unió Törvényszéke 2020. október 15-i Coppo Gavazzi és társai kontra Parlament ítéletének (T-389/19–T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19–T-414/19, T-416/19–T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19–T-454/19, T-463/19 és T-465/19, EU:T:2020:494; a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kérik, amellyel a Törvényszék elutasította keresetüket, amelyben az őket megillető nyugdíjak összegének az Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (a képviselőház elnöksége, Olaszország) 2018. július 12-i 14/2018. sz. határozata (a továbbiakban: 14/2018. sz. határozat) 2019. január 1-jei hatálybalépését követő kiigazítása tárgyában az Európai Parlament által 2019. április 11-én a fellebbezőkre vonatkozóan készített feljegyzések (a továbbiakban együttesen: vitatott határozatok) megsemmisítését kérték.

I. Jogi háttér

A. Az uniós jog

1. A Parlament eljárási szabályzata

2 Az Európai Parlament eljárási szabályzata nyolcadik parlamenti ciklusban (2014–2019) alkalmazandó változatának (a továbbiakban: a Parlament eljárási szabályzata) „Az Elnökség feladatai” című 25. cikkének (3) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„Az Elnökség a főtitkár vagy valamely képviselőcsoport javaslatára a képviselőket érintő ügyekben pénzügyi, szervezeti és igazgatási határozatokat hoz.”

3 A Parlament eljárási szabályzatának e rendelkezése a Parlament eljárási szabályzatának a kilencedik parlamenti ciklus (2019–2024) során alkalmazandó változatában is azonos maradt.

2. A KKJ-szabályzat

4 Az Európai Parlament képviselőit megillető költségtérítésekre és juttatásokra vonatkozó szabályzat (a továbbiakban: KKJ-szabályzat) 2009. július 14-ig hatályos változatának III. mellékletének 1. cikke a következőket írta elő:

„(1) Az Európai Parlament valamennyi képviselője jogosult öregségi nyugdíjra.

(2) Az Európai Parlament valamennyi képviselőjére vonatkozó végleges közösségi nyugdíjrendszer létrehozásáig az Európai Unió költségvetéséből, a Parlamentre vonatkozó szakasz terhére ideiglenes nyugdíjat fizetnek az érintett képviselő kérésére, ha a nemzeti rendelkezések nem biztosítanak számára nyugdíjellátást, vagy ha az ilyen nyugellátás szintje és/vagy feltételei nem egyeznek meg azokkal, amelyeket a képviselő azon tagállama nemzeti parlamentjének képviselőire kell alkalmazni, ahol a képviselőt megválasztották.”

5 A KKJ-szabályzat III. mellékletének 2. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) Az ilyen nyugdíj összege és annak előfeltételei megegyeznek azokkal, amelyek az európai parlament képviselő azon nyugdíjára vonatkoznak, amely a képviselő megválasztása helyének tagállama parlamenti képviselőinek jár.

(2) Az 1. cikk (2) bekezdése alapján igényjogosult képviselő e nyugdíjrendszerbe való belépéskor köteles az Európai Unió költségvetésébe általánosan ugyanannyi hozzájárulást fizetni, mint amennyit a nemzeti rendelkezések alapján saját nemzeti parlamentjének képviselője.”

6 A KKJ-szabályzat III. melléklete 3. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében:

„(1) Az ezen ideiglenes nyugdíjrendszerbe való belépésre vonatkozó kérelmet a képviselő hivatali idejének kezdetétől számított tizenkettő hónapon belül kell benyújtani.

E határidő lejártával a nyugdíjpénztári tagság azon hónap első napjától hatályosul, amikor a kérelem beérkezett.

(2) A nyugdíjkifizetési kérelmeket az igény keletkezésétől számított hat hónapon belül kell benyújtani.

E határidő lejártával a nyugdíj azon hónap első napjától fizetendő, amely hónapban a kérelem beérkezett.”

3. A képviselők statútuma

7 Az európai parlamenti képviselők statútumának elfogadásáról szóló, 2009. július 14-én hatályba lépett, 2005. szeptember 28-i 2005/684/EK, Euratom európai parlamenti határozat (HL 2005. L 262., 1. o., a továbbiakban: a képviselők statútuma) 25. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen szól:

„(1) Az e statútum hatálybalépése előtt már a Parlamenthez tartozó és újból megválasztott képviselők a tiszteletdíj, az átmeneti ellátás és a nyugdíjak tekintetében dönthetnek úgy, hogy tevékenységük teljes időtartamára az eddigi nemzeti rendszert választják.

(2) E kifizetéseket a tagállam költségvetéséből kell teljesíteni.”

8 A képviselők statútuma 28. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A képviselő által e statútum alkalmazásának időpontjában valamely nemzeti szabályozás révén szerzett nyugdíjjogosultság teljeskörűen megmarad.”

4. A végrehajtási intézkedések

9 Az Európai Parlament Elnökségének 2010. december 13-i 2010/C 340/06 határozatával (HL 2010. C 340., 6. o.) módosított, az Európai Parlament tagjainak statútumára vonatkozó végrehajtási intézkedésekről szóló, 2008. május 19-i és július 9-i határozat (HL 2009. C 159., 1. o.; a továbbiakban: végrehajtási intézkedések) (7) preambulumbekezdése a következőket mondja ki:

„[A]z átmeneti rendelkezésekben biztosítani kell, hogy a KKJ-szabályzat alapján bizonyos ellátásokra jogosult személyek a szabályozás hatályvesztését követően a [bizalomvédelem] elvének megfelelően továbbra is részesülhessenek ezekből az ellátásokból. Garantálni kell a statútum hatálybalépése előtt, a KKJ-szabályzat alapján szerzett nyugdíjjogosultságok érvényesülését is.”

10 A végrehajtási intézkedések 49. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Azok a képviselők, akik mandátumukat legalább egy teljes éven keresztül gyakorolták, a mandátumuk megszűnését követően egész életén át járó öregségi nyugdíjra jogosultak, amely azon napot követő hónap első napjától kezdve folyósítandó, amelyen 63. életévüket betöltötték.

A volt európai parlamenti képviselőknek vagy jogi képviselőjüknek – a vis maior eseteit kivéve – a jogosultság keletkezésétől számított hat hónapon belül kell benyújtaniuk az öregségi nyugdíj folyósítására vonatkozó kérelmüket. E határidő lejárta után az öregségi nyugdíj folyósításának kezdete a kérelem kézhezvétele hónapjának első napja.”

11 A végrehajtási intézkedések 73. cikke értelmében ezen intézkedések a képviselők statútumának hatálybalépésével egyidejűleg, 2009. július 14-én léptek hatályba.

12 A végrehajtási intézkedések 74. cikke kimondja, hogy a IV. címben előírt átmeneti rendelkezések – köztük a 75. cikk – fenntartásával a KKJ-szabályzat a képviselői statútum hatálybalépésének napján hatályát veszti.

13 A végrehajtási intézkedések 75. cikke értelmében:

„(1) A túlélő hozzátartozói nyugdíj, a rokkantsági nyugdíj, az eltartott gyermekeknek nyújtott kiegészítő rokkantsági nyugdíj, valamint a KKJ-szabályzat I., II. és III. melléklete értelmében biztosított öregségi nyugdíj e mellékletek alkalmazásában továbbra is folyósításra kerül azon személyek részére, akik a statútum hatálybalépése előtt részesültek e juttatásokban.

Abban az esetben, ha egy rokkantsági nyugdíjban részesülő volt képviselő 2009. július 14-e után elhalálozik, a túlélő hozzátartozói nyugdíjat a PEAM szabályzat [helyesen: KKJ-szabályzat] I. mellékletében rögzített feltételek mellett a házastársa, a vele tartós, nem házastársi kapcsolatban élő élettársa vagy eltartott gyermekei részére folyósítják.

(2) A fent nevezett III. mellékletnek megfelelően a [képviselők] statútum[ának] hatálybalépéséig megszerzett nyugdíjjogosultság nem vész el. Az e nyugdíjrendszer értelmében nyugdíjjogosultságot szerző személyek a fent nevezett III. melléklet értelmében megszerzett jogosultság alapján kiszámított juttatásban részesülnek, amennyiben megfelelnek az adott tagállam e célból előirányzott nemzeti jogszabályaiban felállított követelményeknek, és benyújtják a fent nevezett III. melléklet 3. cikke (2) bekezdésében meghatározott kérelmet.”

B. Az olasz jog

14 A 14/2018. sz. határozat 1. cikkének (1)–(3) bekezdése értelmében:

„(1) 2019. január 1-jétől az e határozatban előírt új feltételek alapján számítják ki azon élethosszig járó és közvetlen juttatások, valamint azon túlélő hozzátartozói nyugdíj összegét, továbbá azon arányos nyugellátás, közvetlen juttatások, valamint azon túlélő hozzátartozói nyugdíj élethosszig járó részének összegét, amelyekre a jogosultságot a 2011. december 31-ig hatályos szabályozás alapján szerezték meg.

(2) Az előző bekezdésben említett új összeg az egyéni hozzájárulás összegének és a képviselő akkori életkorához igazodó átváltási együtthatónak a szorzata, amely időpontban a képviselő az élethosszig járó juttatásra vagy az arányos nyugellátásra jogosultságot szerzett.

(3) Az e határozat mellékletében található 1. táblázatban szereplő átváltási együtthatókat kell alkalmazni.”

II. A jogvita előzményei

15 A jogvita előzményeit a megtámadott ítélet 14–23. pontja ismerteti. Ez a jelen fellebbezés szempontjából a következőképpen foglalható össze.

16 A fellebbezők mindegyike vagy Olaszországban megválasztott volt európai parlamenti képviselő, vagy ilyen volt európai parlamenti képviselő jogutódja, aki öregségi nyugdíjban vagy túlélő hozzátartozói nyugdíjban (a továbbiakban: nyugdíj) részesül.

17 A Parlament a 2019. januári nyugdíjelszámoláshoz fűzött egyik megjegyzésben tájékoztatta a fellebbezőket arról, hogy nyugdíjuk összege a 14/2018. sz. határozat alapján felülvizsgálható, valamint hogy ez az új számítás a jogalap nélkül kifizetett összegek behajtását eredményezheti.

18 2019. január 1-jétől a Parlament a határozatot a KKJ-szabályzat III. melléklete 2. cikkének (1) bekezdése alapján alkalmazva csökkentette a fellebbezők nyugdíjának összegét.

19 A Parlament Pénzügyi Főigazgatósága Képviselői Fizetések és Szociális Jogosultságok Osztálya egységvezetőjének a fellebbezők 2019. februári nyugdíjelszámolásához csatolt, keltezés nélküli feljegyzésében a Parlament értesítette a fellebbezőket, hogy Jogi Szolgálata a 2019. január 11-i SJ-0836/18. sz. véleményében megerősítette, hogy helyzetükre automatikusan alkalmazni kell a 14/2018. sz. határozatot (a továbbiakban: a Jogi Szolgálat véleménye). Arról is tájékoztatta a fellebbezőket, hogy a Parlament – azt követően, hogy a Camera dei deputatitól (képviselőház, Olaszország) megkapja a szükséges információkat – tájékoztatni fogja őket a nyugdíjuk összegének új meghatározásáról és a következő tizenkét hónapban behajtja az esetleges különbözetet. Végül arról tájékoztatta a fellebbezőket, hogy nyugdíjuk összegét véglegesen olyan hivatalos aktusban fogják meghatározni, amellyel szemben panaszt vagy megsemmisítés iránti keresetet lehet benyújtani.

20 A vitatott határozatokkal az egységvezető először is arról tájékoztatta a fellebbezőket, hogy nyugdíjuk összegét a KKJ-szabályzat III. melléklete 2. cikkének (1) bekezdése alapján az Olaszországban a képviselőház által a 14/2018. sz. határozat alapján a volt nemzeti parlamenti képviselőknek fizetett hasonló nyugdíjak csökkentésének mértékéig ki fogják igazítani. Másodszor arról tájékoztatta a fellebbezőket, hogy a nyugdíjuk összegét 2019. január 1-jéig visszaható hatállyal, 2019 áprilisától fogják kiigazítani a nyugdíjak új összegének az e határozatok mellékletében megküldött tervezett meghatározása alapján. Harmadszor arról tájékoztatta a fellebbezőket, hogy a vitatott határozatokban a kézhezvételüktől számított harmincnapos határidőt biztosítanak számukra észrevételeik megtételére. Észrevételek hiányában a határozatok joghatásait véglegesnek tekintik, és azok – többek között – a 2019. január és március között jogalap nélkül felvett összegek visszatéríttetését vonják maguk után.

21 Mivel a fellebbezők egyike sem terjesztett elő ilyen észrevételeket, a vitatott határozatok a határidő lejártát követően velük szemben jogerőre emelkedtek.

III. A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

22 A Törvényszék Hivatalához 2019. június 27-én (T-389/19–T-393/19. sz. ügyek), június 28-án (T-394/19., T-397/19., T-398/19., T-403/19., T-404/19., T-406/19., T-407/19., T-409/19–T-414/19., T-416/19. és T-417/19. sz. ügyek), július 1-jén (T-435/19., T-436/19., T-438/19–T-442/19., T-444/19–T-446/19. sz. ügyek), július 2-án (T-421/19., T-422/19., T-425/19–T-427/19., T-429/19–T-432/19. sz. ügyek) július 3-án (T-418/19., T-420/19., T-448/19., T-450/19–T-453/19. sz. ügyek) benyújtott keresetleveleikkel a fellebbezők benyújtották a vitatott határozatok megsemmisítése iránti kereseteiket.

23 Kereseteik alátámasztása érdekében a fellebbezők négy jogalapra hivatkoztak. Az első jogalapot az egységvezető vitatott határozatok elfogadására vonatkozó hatáskörének hiányán, valamint a határozatok indokolására vonatkozó kötelezettség megsértésén alapították. A második jogalapot az érvényes jogalap hiányára és a végrehajtási intézkedések 75. cikkének téves alkalmazására alapították. A harmadik jogalapot a 14/2018. sz. határozat minősítésével kapcsolatos téves

jogalkalmazásra és a végrehajtási intézkedések 75. cikkének (2) bekezdésének téves alkalmazására alapították. A negyedik jogalappal a fellebbezők a jogbiztonság, a bizalomvédelem, az arányosság és az egyenlőség elvének megsértésére, valamint a tulajdonhoz való jog megsértésére hivatkoztak.

24 A megtámadott ítéletben a Törvényszék a T-453/19. sz. ügyben benyújtott keresetet mint elfogadhatatlant elutasította, és a többi ügyben előterjesztett valamennyi jogalapot, és így az ezen ügyekben benyújtott kereseteket is elutasította.

IV. Az eljárás és a felek Bíróság előtti kérelmei

25 A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– utalja vissza a Panusa kontra Parlament ügyet (T-453/19) a Törvényszék elé;

– semmisítse meg a többi fellebbezőre vonatkozó vitatott határozatokat, és

– a Parlamentet kötelezze a fellebbezési eljárás és a Törvényszék előtti eljárás költségeinek viselésére.

26 A Parlament azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– a fellebbezőket kötelezze a fellebbezési eljárás és a Törvényszék előtti eljárás költségeinek viselésére.

27 2022. január 12-én Enrico Falqui a C-391/21. P. sz. ügyben folytatott eljárás keretében benyújtotta a Bíróság Hivatalához a Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (a képviselőház igazságügyi tanácsa, Olaszország) 2021. december 23-i azon, 4/2021. sz. ítéletének másolatát (a továbbiakban: 4/2021. sz. ítélet), amely megsemmisítette a 14/2018. sz. határozatot. Ezt a dokumentumot ebben a szakaszban nem csatolták az iratokhoz.

28 2022. március 9-én a Santini és társai kontra Parlament ügy (C-198/21 P) fellebbezői ugyanezt az ítéletet nyújtották be a Bíróság Hivatalához.

29 A jelen ügyben, valamint a Falqui kontra Parlament ügyben (C-391/21. P. sz. ügy) és a Santini és társai kontra Parlament ügyben (C-198/21. P. sz. ügy) a Hivatal 2022. március 16-án megküldte az ezen ügyekben részt vevő feleknek az előadó bíró és a főtanácsnok által a Bíróság eljárási szabályzata 62. cikke alapján elrendelt azon pervezető intézkedést, amely szerint a feleket felkérték, hogy nyújtsanak be minden olyan dokumentumot – különösen a 4/2021. sz. ítéletet –, amely hatással lehet az őket érintő ügy tárgyára.

30 2022. március 25-én a jelen ügy fellebbezői több dokumentumot is benyújtottak, köztük a 4/2021. sz. ítéletet. 2022. március 29-én a Parlament is benyújtott több dokumentumot, köztük a 4/2021. sz. ítéletet és „Az Olasz Képviselőház által elfogadott új nyugdíjszámítási szabályok” című dokumentumot. Ez az intézmény arról is tájékoztatta a Bíróságot, hogy a képviselőház által kért, az említett szabályok gyakorlati alkalmazására vonatkozó további pontosítások kézhezvételét

követően újraszámítja a fellebbezők nyugdíját, és új határozattervezetet küld nekik a nyugdíjjogosultságuk megállapításáról, amellyel kapcsolatban a fellebbezőknek lehetőségük lesz észrevételeket tenni a végleges határozat meghozatala előtt.

31 2022. október 14-én és november 29-én a Parlament benyújtotta a Bíróság Hivatalához a fellebbezőknek 2022 novemberétől a hátralékokkal együtt fizetendő nyugdíjak új összegét meghatározó végleges határozatokat (a továbbiakban: a Parlament új határozatai).

32 2022. október 25-i határozatával a Bíróság elnöke felhívta a feleket annak pontosítására, hogy álláspontjuk szerint egyrészt a Parlament új határozatai *ex tunc* hatállyal a vitatott határozatok helyébe léptek-e, másrészt pedig hogy ezen új határozatok elfogadását követően a fellebbezés tárgya továbbra is fennáll-e.

33 2022. november 29-én a Parlament pontosította, hogy álláspontja szerint a Parlament új határozatai *ex tunc* hatállyal a vitatott határozatok helyébe léptek, de a fellebbezés tárgya továbbra is fennáll. Valóban a felek és a megfelelő igazságszolgáltatás érdekében állna, ha a Bíróság érdemben döntene a fellebbezésről annak tisztázása érdekében, hogy a megtámadott ítélet téves jogalkalmazáson alapul-e, és hogy a Parlament a KKJ-szabályzat III. melléklete 2. cikkének (1) bekezdése alapján az alkalmazandó nemzeti szabályok megváltozása esetén újraszámíthatja-e a fellebbezők nyugdíját.

34 2022. november 30-án benyújtott levelükben a fellebbezők jelezték, hogy úgy vélik, a Parlament új határozatai a vitatott határozatok egyszerű módosításának minősülnek.

35 Ezen újraszámítás során ugyanis a Parlament továbbra is a nemzeti szabályokra hivatkozott, függetlenül azok tartalmától, amikor a végrehajtási intézkedéseknek a KKJ-szabályzat III. melléklete 2. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 75. cikkére (a továbbiakban: a Parlament belső szabályai) vonatkozó értelmezése alapján automatikusan alkalmazta a nemzeti határozatokat.

36 A fellebbezők ebből egyrészt azt a következtetést vonták le, hogy a Parlament új határozatai – legalábbis nagymértékben – lényegében azonosak maradnak a vitatott határozatokkal. Másrészt a Parlament új határozatainak elfogadásából a Törvényszék előtt és a jelen fellebbezés szakaszában hivatkozott jogbiztonság elvének, a bizalomvédelem elvének és a szerzett jogoknak, valamint az arányosság elvének folyamatos megsértése következik. Másként fogalmazva, noha egyes fellebbezők esetében a Parlament új határozatai azzal a hatással jártak, hogy nyugdíjuk összege visszaállt a megtámadott határozatok hatálybalépése előtt kapott összegre, ez nem változtat azon, hogy a Parlament által elkövetett téves jogalkalmazás továbbra is fennáll az előzetes vizsgálat hiánya és az uniós jog általános elveinek téves alkalmazása miatt, ami bizonyos esetekben ezen összegek jogellenes csökkentéséhez vezet.

37 Egyébiránt a fellebbezők úgy vélik, hogy a Parlament új határozatai nem alkalmasak arra, hogy *ex tunc* hatállyal felváltsák a vitatott határozatokat, kivéve a nyugdíjak 2019. január 1-jétől alkalmazandó összegét. Az új számítások továbbra is jogellenes alapon történnének. Végül a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy az egységvezetőnek nem volt hatásköre a Parlament új határozatainak elfogadására, mivel nem minősül a rendes ügyintézésen túlmutató jogi aktusok elfogadására hatáskörrel rendelkező szervnek.

V. A fellebbezésről

38 Fellebbezésük alátámasztása érdekében a fellebbezők három jogalapra hivatkoznak, amelyek lényegében annak megtámadására irányulnak, hogy a Törvényszék helybenhagyta a Parlament belső szabályaira vonatkozó azon értelmezésének megalapozottságát, amely alapján ezen intézmény a 14/2018. sz. határozatot alkalmazta a nyugdíjuk összegének felülvizsgálata céljából. Az első jogalap első része a végrehajtási intézkedések 75. cikkének téves értelmezésén, a második része pedig a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvének, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 17. cikkében biztosított tulajdonhoz való jog megsértésén alapul. A második jogalap első része a végrehajtási intézkedések 74. és 75. cikkének téves értelmezésén alapul abban az értelemben, hogy a KKJ-szabályzat III. mellékletének rendelkezései a vitatott határozatok jogalapját képezhették; a második része szerint a Törvényszék megsértette a Parlament eljárási szabályzata 25. cikkének (3) bekezdését, amennyiben tévesen állapította meg, hogy az egységvezető hatáskörrel rendelkezett e határozatok elfogadására, a harmadik része szerint pedig megsértette az EUMSZ 296. cikket, amennyiben a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy az említett határozatokat jogilag megkövetelt módon indokolták. A harmadik jogalap csak I. Panusára vonatkozik, és azon alapul, hogy a Törvényszék az eljáráshoz fűződő érdekének értékelését illetően tévesen alkalmazta a jogot.

A. A fellebbezők eljáráshoz fűződő érdekének fennmaradására vonatkozó előzetes észrevételek

39 A jelen ítélet 31. pontjából kitűnik, hogy a Parlament által a Bíróság előtti eljárás során elfogadott új határozatok arra irányulnak, hogy megállapítsák a fellebbezőknek 2022 novemberétől a hátralékokkal együtt fizetendő nyugdíjak új összegét.

40 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében a jogvita tárgyának – az eljáráshoz fűződő érdekhez hasonlóan – a bírósági határozat kihirdetéséig fenn kell maradnia, ellenkező esetben a fellebbezés okafogyottá válik, ami azt feltételezi, hogy a fellebbezés az eredményén keresztül alkalmas arra, hogy az azt kezdeményező fél számára előnnyel járjon (2018. szeptember 4-i ClientEarth kontra Bizottság ítélet, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 A fellebbező eljáráshoz fűződő érdeke azonban nem szűnik meg szükségszerűen attól, hogy az általa megtámadott jogi aktus az eljárás során hatályát veszti (lásd ebben az értelemben: 2013. május 28-i Abdulrahim kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 62. pont).

42 Bizonyos körülmények között a fellebbezőnek továbbra is érdeke fűződhet az eljárás során hatályon kívül helyezett jogi aktus megsemmisítéséhez, annak érdekében, hogy a megtámadott jogi aktus kibocsátója a jövőben megfelelő módosításokat tegyen, és ily módon elkerülje a jogi aktushoz állítólag kapcsolódó jogellenesség ismétlődésének kockázatát (2018. szeptember 6-i Bank Mellat kontra Tanács ítélet, C-430/16 P, EU:C:2018:668, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 A jelen ügyben a Parlament 2022. november 29-i, a jelen ítélet 33. pontjában röviden ismertetett válaszából egyértelműen kitűnik, hogy ezen intézmény a KKJ-szabályzat III. melléklete 2. cikkének (1) bekezdésében említett nemzeti szabályozás (a továbbiakban: dinamikus rendszer) változása esetén a jövőben újra kívánja számítani a volt európai parlamenti képviselők nyugdíjait.

44 Bár a Parlament a vitatott határozatokat új határozatokkal váltotta fel, e határozatok mindegyike a Parlament belső szabályainak azon értelmezésén alapul, amely szerint a Parlament köteles a dinamikus rendszert alkalmazni az öregségi nyugdíjban részesülő volt európai parlamenti képviselőkre és a túlélő hozzátartozói nyugdíjban részesülő személyekre, akik – a fellebbezőkhöz hasonlóan – a KKJ-szabályzat mellékleteinek hatálya alá tartoznak (a továbbiakban: érintett volt európai parlamenti képviselők).

45 Márpedig a fellebbezők a jelen fellebbezés keretében éppen ezt az értelmezést kérdőjelezik meg. Ebből következik, hogy a vitatott határozatok *ex tunc* hatályú felváltása ellenére a fellebbezőknek továbbra is érdekük fűződik annak megállapításához, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor megerősítette ezen értelmezés megalapozottságát, mivel azt a Parlament a vitatott határozatokhoz, illetve az új parlamenti határozatokhoz hasonló határozatok jövőbeli elfogadásakor végrehajthatja, így nem csupán az állítólagos jogellenesség ismétlődésének a kockázata áll fenn a jelen ítélet 42. pontjában említett ítélkezési gyakorlat értelmében, de annak veszélye is, hogy az ilyen hasonló határozatok megsemmisítése iránti kereset esetén a Törvényszék ismételten elköveti azokat az állítólagos jogi hibákat, amelyek az említett értelmezés megalapozottságának megerősítéséhez vezettek.

46 Ezenkívül az új határozatokból az következik, hogy a Parlament továbbra is azon a véleményen van, hogy az egységvezető a nemzeti szabályozásban bekövetkezett változás esetén jogosult a nyugdíjösszeg módosítására vonatkozó határozatokat hozni, és e határozatokban nem szükséges indokolni az uniós joggal való összeegyeztethetőséget.

47 Ebből következően meg kell állapítani, hogy a fellebbezőknek továbbra is fennáll a Bíróság előtti eljáráshoz fűződő érdeke a jelen fellebbezésnek a megtámadott ítélet azon indokolása ellen irányuló részében, amely a Törvényszék azon megállapításainak szükséges alátámasztását képezi, amelyek szerint először is a Parlament belső szabályaiból az következik, hogy a Parlament köteles a dinamikus rendszert alkalmazni az érintett volt európai parlamenti képviselőkre, másodszor az egységvezető hatáskörrel rendelkezik az e volt képviselők nyugdíjösszegének módosításáról szóló határozatok elfogadására, harmadszor pedig a Parlament az ilyen határozatokban nem köteles kifejteni azokat az indokokat, amelyek igazolják a határozatok uniós joggal való összeegyeztethetőségét.

B. A második jogalapról

1. A felek érvelése

48 Az első jogalap két részre oszlik.

49 Az első részben a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 142–145., 147. és 156., 159., 160. és 162. pontjában – többek között a nyugdíjösszeg csökkentése és a szerzett nyugdíjjogosultság megsértése közötti téves különbségtételre támaszkodva – azt állapította meg, hogy a vitatott határozatok nem sértik a fellebbezők megszerzett nyugdíjjogosultságát.

50 Ennek megállapítása szükségessé teszi annak tisztázását, hogy milyen körülmények között nem sérti a volt európai parlamenti képviselőknek az uniós jog alapján járó nyugdíjösszeg csökkentése a szerzett nyugdíjjogosultságot. Ennek hiányában ez a megállapítás önkényesnek minősül, mivel a Törvényszék egyrészt nem vizsgálta, hogy konkrét helyzetekre tekintettel fennáll-e ez a helyzet,

másrészt pedig nem említett olyan objektív, előre meghatározott és hátrányos megkülönböztetéstől mentes kritériumokat, amelyek lehetővé tennék annak megállapítását, hogy a csökkentés milyen eseteiben sérül a volt európai parlamenti képviselők nyugdíjjogosultsága.

51 A Törvényszék továbbá nem tett különbséget a végrehajtási intézkedések 75. cikkének (1) és (2) bekezdése között. Ezzel szemben a végrehajtási intézkedések 75. cikkének (1) bekezdésében és 75. cikkének (2) bekezdésében említett helyzetek tekintetében is elutasította a KKJ-szabályzat hatályon kívül helyezésének időpontjában megszerzett nyugellátás végleges rögzítésének tézisét.

52 A fellebbezők szerint a volt európai parlamenti képviselő nyugdíjjogosultsága szolgálati jogviszonyának megszűnésekor keletkezik, feltéve hogy legalább öt évig járulékot fizetett. Ahhoz, hogy a nyugdíjjogosultság esedékessé váljon, az érintett személynek el kell érnie a megválasztása szerinti tagállam jogszabályaiban előírt nyugdíjkorhatárt, és a KKJ-szabályzat III. melléklete 3. cikkének (2) bekezdésével összhangban nyugdíjkifizetési kérelmet kell benyújtani. Így a fizetendő jogosultságokat megsértő, vitatott határozatokból eredő nyugdíjjogosultság megsértése a végrehajtási intézkedések 75. cikkében említett két esetet, és különösen az e cikk (1) bekezdésében említett esetet érinti.

53 A jelen ügyben a vitatott határozatok nemcsak a fellebbezők nyugdíjának összegét, hanem ezen összeg kiszámításának módját is módosították. Az érintett európai parlamenti képviselő hivatali ideje alatt kapott juttatáson alapuló számítási módszert ugyanis visszamenőleges hatállyal felváltotta az általa fizetett járulékokon alapuló számítási módszer. A fellebbezők nyugdíjösszegének újraszámítása nem a 14/2018. sz. határozat hatálybalépésétől kezdve járó összegekre vonatkozott, hanem *ab initio*, azaz az Olaszországban megválasztott korábbi érintett európai parlamenti képviselőnek a nyugdíjba vonulásától kezdve járó nyugdíjra. Ezenkívül az újraszámítást úgy végezték el, mintha a hivatali ideje alatt valamennyi volt európai parlamenti képviselő a 14/2018. sz. határozatban meghatározott azonos mértékű járulékot fizetett volna, és ezáltal hátrányosan érintette azokat a fellebbezőket, akik e mértéket meghaladóan fizettek járulékot.

54 Másodlagosan, vagyis abban az esetben, ha a nyugdíjjogosultság és a nyugellátásra való jogosultság közötti különbségtétel alkalmazandó lenne, a fellebbezők azt állítják, hogy a végrehajtási intézkedések 75. cikkéből kitűnik, hogy nemcsak nyugdíjra, hanem olyan rögzített összegű nyugdíjra is jogosultak, amely megfelel annak az összegnek, amelyre abban az időpontban számíthattak, amikor a KKJ-szabályzat által létrehozott nyugdíjrendszerbe való járulékfizetésükről döntöttek, vagy legalábbis a képviselők statútumának hatálybalépésétől kezdve, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 143. pontjában megállapított.

55 A vitatott határozatok a fellebbezőket hátrányosan érintő egyenlőtlenséget eredményeznek, mivel az akkoriban befizetett járulékok nem befolyásolták a nyugdíjjogosultság megszerzését. Ez az egyenlőtlenség még nyilvánvalóbb lenne azon fellebbezők esetében, akik – mivel az európai parlamenti képviselői mandátumnak csak egy részét töltötték ki, mivel azt lerövidítették vagy a parlamenti ciklus alatt kezdték meg – kiegészítő járulékokat fizettek, hogy a járulékfizetés nélküli éveket is fedezzék, és így a KKJ-szabályzat alapján nyugdíjjogosultságot szerezhessenek.

56 Első jogalapjuk második részében a fellebbezők azt állítják, hogy a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvének, valamint a Charta 17. cikkében biztosított tulajdonhoz való jognak a megsértésére alapított érveiknek a megtámadott ítélet 204., 211. és 236. pontjában történő elutasítása olyan érvelésen alapul, amely sérti az uniós jog ezen általános elveit és a Chartában biztosított ezen alapjogot.

57 Először is, a nyugdíjjogosultságnak az új szabályok alapján történő meghatározása sérti a jogbiztonság elvét, amely a képviselők statútuma 28. cikke és a végrehajtási intézkedések 75. cikke létrehozási indoka alapján ellentétes a szerzett jogok megsértésével.

58 Másodszor, az új számítás sérti a bizalomvédelem elvét, mivel ez utóbbi nem teszi lehetővé az olyan nyugdíjszámítási szabályok megváltoztatását, amelyekhez a fellebbezők önkéntesen csatlakoztak.

59 Egyébiránt a megtámadott ítélet 202. pontjában a Törvényszék nem vette figyelembe, hogy a Parlament csak 2019 januárjában tájékoztatta a fellebbezőket a 14/2018. sz. határozat velük szembeni lehetséges alkalmazásáról, vagyis azt követően, hogy 2019. január 1-jén nyugdíjuk összegének az e határozatból következő csökkenését alkalmazni kellett volna.

60 Harmadszor, a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék megsértette a Charta 17. cikkében biztosított tulajdonhoz való jogot.

61 Először is a Törvényszék a megtámadott ítélet 222. pontjában különbséget tett a nyugdíjjogosultság megsértése és a nyugdíj összegének egyszerű kiigazítása között. A Törvényszék azonban nem jelezte, hogy hol helyezkedik el az a határ, amelyen túl a nyugdíj összegének módosítása már sérti a tulajdonhoz való jog lényeges tartalmát és a nyugdíjjogosultság megsértését vonja maga után.

62 Másodszor, a megtámadott ítélet 228. pontjában a Törvényszék a 14/2018. sz. határozat tartalma alapján tévesen állapította meg, hogy a fellebbezők nyugdíjösszege csökkentésének célja az volt, hogy minden volt európai parlamenti képviselőnek fizetett nyugdíjak összegét a járulékalapú számítási módszerhez igazítsa.

63 A fellebbezők szerint a Törvényszék ezen érvelése körkörös. Az ugyanis az olasz jog rendelkezésein alapul, nem pedig az uniós jogrend által elismert általános érdekű célkitűzésen. Márpedig a Törvényszéknek meg kellett volna vizsgálnia, hogy a Parlament megfelelően megvizsgálta-e, hogy az Olaszországban megválasztott volt európai parlamenti képviselők nyugdíjának kiigazítása – többek között az uniós jogrend által elismert általános érdekű célkitűzésre tekintettel – megfelel-e az uniós jognak.

64 Az említett érvelés továbbá elferdítette a nyugdíjak összegének a 14/2018. sz. határozatban előírt kiszámítási módszerét, amely nem tekinthető járulékalapúnak, mivel nem az uniós költségvetésbe befizetett hozzájárulások egyedileg meghatározott mértékén, hanem valamennyi érintett volt európai parlamenti képviselő esetében azonos mértéken alapul. Így az a volt európai parlamenti képviselő, aki mandátuma alatt az ezen mértéket meghaladó járulékot fizetett, elveszíti az említett mértéket meghaladó mértékű járulékok utáni jogosultságát. Ennélfogva a nyugdíjak összegének a 14/2018. sz. határozat által bevezetett számítási módszere nemcsak a tulajdonhoz való jog, hanem az arányosság elvének megsértését is bizonyítja, mivel a járulékok nem egyénileg meghatározott mértékén alapul.

65 Az arányosság elvének megsértése az előterjesztett indokolás fényében még inkább nyilvánvaló, ha figyelembe vesszük, hogy a járulékalapú nyugdíjrendszert Olaszországban először 1996. január 1-jén vezették be, és 2012. január 1-jétől kiterjesztették a munkavállalók többségére is. Ezzel szemben a vitatott határozatok a járulékfizetési rendszert a fellebbezők számára olyan járulékfizetési időszakra is előírják, amely jóval 1995 előtt volt, amikor is ez a járulékfizetési rendszer egyáltalán nem létezett Olaszországban.

66 A Parlament álláspontja szerint az első jogalapot részben mint elfogadhatatlant, részben mint megalapozatlant el kell utasítani.

2. A Bíróság álláspontja

a) Előzetes megjegyzések

67 Első jogalapjuk első részében a fellebbezők a végrehajtási intézkedések 75. cikkére hivatkozva azt állítják, hogy a dinamikus rendszer sérti a szerzett nyugdíjjogosultságot.

68 Ennélfogva ezzel a kifogással a fellebbezők lényegében a Parlament belső szabályai azon értelmezésének megalapozottságát vitatják, amely szerint a Parlament köteles a dinamikus rendszert alkalmazni az érintett volt európai parlamenti képviselőkre.

69 Ugyanez vonatkozik e jogalap második részére is, amennyiben abban a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a nyugdíjuk összegének kiszámítására vonatkozó új szabályok alkalmazása nem felel meg sem a jogbiztonság elvének – mivel ezek az új szabályok sértik a szerzett nyugdíjjogosultságot –, sem pedig a bizalomvédelem elvének, mivel azzal ellentétes annak a nyugdíjösszegnek a csökkentése, amelyre a fellebbezők a KKJ-szabályzat III. mellékletének 2. cikke (1) bekezdése által bevezetett nyugdíjrendszerhez való önkéntes csatlakozás révén számíthatnak.

70 Ezzel szemben azzal kapcsolatban, hogy e jogalap második részében a fellebbezők azt róják fel a Törvényszéknek, hogy nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a Parlament későn tájékoztatta őket a 14/2018. sz. határozat lehetséges alkalmazásáról, a fellebbezők nem kifogásolják a megtámadott ítélet azon indokait, amellyel a Törvényszék a jelen ítélet 47. pontjában említett értékelését kívánta alátámasztani. Ez az érvelés ugyanis a vitatott határozatok elfogadására vonatkozó különleges körülményre vonatkozik.

71 Az említett második részt illetően továbbá, amennyiben azzal a fellebbezők azt róják fel a Törvényszéknek, hogy a vitatott határozatoknak a Chartában biztosított tulajdonhoz való joggal való összeegyeztethetőségét nem az uniós jog által elismert célkitűzésre, hanem a 14/2018. sz. határozat által követett célra tekintettel értékelte, lényegében a Parlament belső szabályai azon értelmezésének az uniós joggal való összeegyeztethetőségét vitatják, amely szerint ezen intézmény köteles alkalmazni a dinamikus rendszert az érintett volt európai parlamenti képviselőkre.

72 Ezzel szemben a fellebbezők nem vitatják a Parlament belső szabályai értelmezésének megalapozottságát, amikor először is azt róják fel a Törvényszéknek, hogy nem állapította meg pontosan, hogy mi az a mérték, amelyen túl a nyugdíjösszeg módosítása már sérti a tulajdonhoz való jog lényeges tartalmát és a nyugdíjjogosultság megsértését eredményezi, másodszor pedig hogy elferdítette a nyugdíjak kiszámításának a 14/2018. sz. határozatban előírt módszerét. Mivel a fellebbezők ezekkel az érvekkel nem a megtámadott ítélet azon indokolását vitatják, amely a Törvényszéknek a jelen ítélet 47. pontjában említett megállapításai valamelyikének szükséges alátámasztását képezi, azokat nem kell megvizsgálni.

73 Ugyanez vonatkozik az arányosság elvének megsértésére alapított érvelésre, amelyben a fellebbezők azt állítják, hogy a 14/2018. sz. határozat nem felel meg ennek az elvnek, egyrészt a nyugdíjak kiszámításának e határozatban előírt módszere, másrészt pedig az említett határozat történeti összefüggései miatt.

b) Az ügy érdeméről

1) A Parlament belső szabályainak állítólagos megsértéséről

74 A fellebbezők lényegében azt róják fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 163. pontjában az ezen ítélet 142–145., 147. és 156., 159., 160. és 162. pontjában kifejtett indokok alapján úgy ítélte meg, hogy a Parlament érvényesen támaszkodhatott belső szabályaira annak érdekében, hogy az érintett volt európai parlamenti képviselőkre a dinamikus rendszert alkalmazza.

75 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a KKJ-szabályzat III. melléklete 2. cikkének (1) bekezdése értelmében „[az ideiglenes] nyugdíj összege és annak előfeltételei megegyeznek azokkal, amelyek az európai parlamenti képviselő azon nyugdíjára vonatkoznak, amely a képviselő megválasztása helyének tagállama parlamenti képviselőinek jár”.

76 Amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 139. pontjában lényegében rámutatott, az „[az ideiglenes] nyugdíj összege és annak előfeltételei megegyeznek” fordulatból kitűnik, hogy a Parlament köteles az érintett volt európai parlamenti képviselőkre alkalmazni az azon tagállam parlamentjének tagjaira alkalmazott nyugdíjszámítási szabályokat, amelyben a volt európai parlamenti képviselőket megválasztották. Másként fogalmazva, ezen intézmény köteles a dinamikus rendszert alkalmazni az érintett volt európai parlamenti képviselőkre.

77 A KKJ-szabályzat III. melléklete 2. cikke (1) bekezdésének ezen értelmezése megfelel az e rendelkezés által elérni kívánt, e melléklet 1. cikkének (2) bekezdéséből következő célnak.

78 Ez utóbbi rendelkezés ugyanis azt írja elő, hogy csak azok a volt európai parlamenti képviselők részesülhetnek az említett melléklet 2. cikkének (1) bekezdésében előírt nyugdíjban, akiknek a megválasztásuk szerinti tagállamban a nyugdíjrendszer nem ír elő nyugdíjat, vagy akiknek az igényelhető nyugdíj összege és/vagy kiszámításának feltételei nem egyeznek meg a nemzeti parlamenti képviselőkre alkalmazandó rendszerrel.

79 Ennélfogva a KKJ-szabályzat III. melléklete 2. cikke (1) bekezdésének lényegében az a célja, hogy lehetővé tegye, hogy a melléklet 1. cikkének (2) bekezdésében említett helyzetben lévő volt európai parlamenti képviselőket ugyanúgy kezeljék, mint azokat az európai parlamenti képviselőket, akiknek nemzeti nyugdíjrendszere olyan nyugdíjjogosultságot biztosított, amelynek összege és/vagy kiszámításának feltételei megegyezik a nemzeti parlamenti képviselőkre alkalmazandó rendszerrel.

80 E rendelkezésnek az az értelmezése, hogy a Parlament köteles a dinamikus rendszert alkalmazni az érintett volt európai parlamenti képviselőkre, azt eredményezi, hogy a többi volt európai parlamenti képviselőhöz hasonlóan rájuk is vonatkoznak a nemzeti parlamenti képviselők nyugdíjösszegének kiszámítására vonatkozó szabályokban bekövetkezett változások.

81 Ezt a KKJ-szabályzat III. mellékletén alapuló rendszert a végrehajtási intézkedések 75. cikke alapján a képviselők statútumának hatálybalépését követően többek között a volt európai parlamenti képviselők öregségi nyugdíja tekintetében is fenntartották.

82 A végrehajtási intézkedések 74. cikke kétségkívül kimondja, hogy a KKJ-szabályzat a képviselői statútum hatálybalépésének napján hatályát veszti. E tekintetben a Törvényszék a megtámadott ítélet 153. pontjában helyesen állapította meg, hogy a képviselők statútuma és a végrehajtási intézkedések két egymást követő nyugdíjrendszert hoztak létre, amelyek kétfajta nyugdíjjogosultságot foglalnak magukban: egyrészt a 2009. július 14-ig, az említett statútum hatálybalépésének időpontjáig a Parlament belső szabályai alapján megszerzett nyugdíjjogosultságot, másrészt pedig az ezen időpontot követően a végrehajtási intézkedések 49. cikke alapján megszerzett öregségi nyugdíjra való jogosultságot.

83 Mindazonáltal, amint azt a végrehajtási intézkedések 74. cikke kifejezetten kimondja, a KKJ-szabályzat hatályának hatályvesztése a végrehajtási intézkedések IV. címében előírt átmeneti rendelkezésekre is figyelemmel történik. Ezen átmeneti rendelkezések között szerepel az említett intézkedések 75. cikke is.

84 Amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 145. és 153. pontjában megállapította, a végrehajtási intézkedések 75. cikkének (1) bekezdését kell alkalmazni a volt európai parlamenti képviselőkre, köztük egyes fellebbezőkre, akik a KKJ-szabályzat III. melléklete 2. cikkének (2) bekezdése alapján járulékot fizettek be az uniós költségvetésbe, és e melléklet alapján a képviselők statútumának hatálybalépése előtt részesültek nyugdíjban, míg a végrehajtási intézkedések 75. cikkének (2) bekezdését kell alkalmazni azon volt európai parlamenti képviselőkre, köztük a többi fellebbezőre, akik ugyan maguk is fizettek járulékot, de a képviselők statútumának hatálybalépésekor még nem részesültek öregségi nyugdíjban.

85 Egyrészt ugyanis a végrehajtási intézkedések 75. cikkének (1) bekezdése értelmében a KKJ-szabályzat III. melléklete alapján nyújtott nyugdíjakat e melléklet alapján továbbra is folyósítják azon személyek részére, akik a képviselők statútumának hatálybalépése előtt részesültek e juttatásokban.

86 Amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 140. pontjában helyesen rámutatott, e rendelkezés szövegéből, pontosabban az „[a KKJ-szabályzat III. melléklete] alkalmazásában továbbra is folyósításra kerül” megfogalmazás kógens jellegéből, valamint a megfogalmazásban a jelen idejű kijelentő mód használatából azt a következtetést kell levonni, hogy a dinamikus rendszer a képviselők statútumának hatálybalépését követően is alkalmazandó az érintett volt európai parlamenti képviselőkre.

87 Másrészt a végrehajtási intézkedések 75. cikke (2) bekezdésének első mondatából kitűnik, hogy „a [KKJ-szabályzat] III. melléklet[é]nek megfelelően a [képviselők] statútum[ának] hatálybalépéséig megszerzett nyugdíjjogosultság nem vész el”, e rendelkezés második mondatából pedig hogy „[a KKJ-szabályzat III. melléklete alapján] nyugdíjjogosultságot szerző személyek a [KKJ-szabályzat] III. melléklet[e] értelmében megszerzett jogosultság alapján kiszámított juttatásban részesülnek, amennyiben megfelelnek az adott tagállam e célból előirányzott nemzeti jogszabályaiban felállított követelményeknek, és benyújtják a fent nevezett III. melléklet 3. cikke (2) bekezdésében meghatározott kérelmet”.

88 Mivel a végrehajtási intézkedések 75. cikke (2) bekezdésének második mondata olyan feltételeket ír elő, amelyeket a volt európai parlamenti képviselőknek ahhoz kell teljesíteniük, hogy a KKJ-szabályzat III. melléklete alapján megszerzett jogosultságaik alapján kiszámított nyugdíjra jogosultak legyenek, e rendelkezés nem alkalmazható azokra a volt európai parlamenti képviselőkre, akik e melléklet alapján a képviselők statútumának hatálybalépése előtt részesültek nyugdíjban.

89 Egyébiránt, amennyiben a végrehajtási intézkedések 75. cikke (2) bekezdésének második mondata meghatározza azokat a feltételeket, amelyek alapján az érintett volt európai parlamenti képviselők a KKJ-szabályzat III. melléklete alkalmazásában a megszerzett jogosultságok alapján öregségi nyugdíjban részesülnek, a 75. cikk (2) bekezdése értelmében vett „megszerzett nyugdíjjogosultság” fogalmát – amint azt a Törvényszék lényegében a megtámadott ítélet 143. és 151. pontjában helyesen hangsúlyozta – úgy kell értelmezni, hogy az az egyes érintett volt európai parlamenti képviselők által egyénileg fizetett, a KKJ-szabályzat III. melléklete 2. cikkének (1) bekezdése alapján a számukra folyósított öregségi nyugdíj kiszámításának alapját képező nyugdíjjogosultságokra vonatkozik. Ez a fogalom tehát nem értelmezhető úgy, mint amely egy olyan rögzített és változatlan összegű nyugdíjra való állítólagos jogra vonatkozik, amelyet a képviselők statútumának hatálybalépésekor vagy az e rendelkezés által létrehozott rendszerhez való csatlakozáskor hatályos nemzeti szabályok alapján számítanak ki.

90 A fellebbezők állításával ellentétben tehát a Törvényszék szintén nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 142. pontjában úgy ítélte meg, hogy az érintett volt európai parlamenti képviselők nyugdíjösszegének csökkentése nem sérti a Parlament belső szabályai értelmében vett „megszerzett nyugdíjjogosultságukat”, mivel e szabályok csak azt biztosítják számukra, hogy a nyugdíjuk összegét a dinamikus rendszernek megfelelően határozzák meg.

91 Ennélfogva a Parlament belső szabályainak szövegéből, összefüggéseiből és céljából is az következik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 163. pontjában nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a Parlament jogszerűen hivatkozhatott belső szabályaira a dinamikus rendszernek az érintett volt európai parlamenti képviselőkre történő alkalmazása érdekében.

2) A bizalomvédelem és a jogbiztonság elvének, valamint a Charta 17. cikkében biztosított tulajdonhoz való jognak az állítólagos megsértéséről

92 A fellebbezők azt állítják, hogy a Parlament belső szabályainak Törvényszék általi értelmezése sérti a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvét, valamint a Charta 17. cikkében biztosított tulajdonhoz való jogot.

93 Általános értelmezési elv, hogy valamely uniós jogi aktust – amennyire lehetséges – úgy kell értelmezni, hogy ne váljék kérdésessé annak érvényessége, és hogy megfeleljen az elsődleges jog egészének, különösen a Charta rendelkezéseinek. Ily módon, ha a másodlagos uniós jogszabály szövege többféleképpen értelmezhető, azt az értelmezést kell előnyben részesíteni, amelynek alapján a rendelkezés összeegyeztethető az elsődleges joggal, szemben azzal, amely az azzal való összeegyeztethetetlenség megállapításához vezetne (2022. június 21-i Ligue des droits humains ítélet, C-817/19, EU:C:2022:491, 86. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

94 Ami először is a bizalomvédelem elvét illeti, a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy az a tény, hogy önként csatlakoztak a KKJ-szabályzat III. melléklete 2. cikkének (1) bekezdése által bevezetett nyugdíjrendszerhez, ezen elv alapján biztosítja számukra, hogy nyugdíjuk összegét az e rendszerhez való csatlakozásuk időpontjában hatályos szabályok szerint számítsák ki.

95 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint senki sem hivatkozhat ellenben ezen elv megsértésére, akinek az adminisztráció nem nyújtott konkrét biztosítékokat. A bizalomvédelem elvére így bármely személy hivatkozhat, akiben valamely intézmény megalapozott várakozásokat keltett. Ilyen várakozások keltésére alkalmas biztosítéknak minősül a közlés formájától függetlenül a feljogosított és megbízható forrásból származó pontos, feltétlen és egybehangzó tájékoztatás (lásd ebben az értelemben: 2019. január 23-i Deza kontra ECHA ítélet, C-419/17 P, EU:C:2019:52, 69. és 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

96 Ezzel szemben, ha az elővigyázatos és körültekintő személy számíthat az érdekeit esetleg érintő uniós intézkedés elfogadására, ezen intézkedés elfogadása esetén nem hivatkozhat a bizalomvédelem elvére (lásd ebben az értelemben: 2019. január 23-i Deza kontra ECHA ítélet, C-419/17 P, EU:C:2019:52, 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

97 Az a tény, hogy valamely volt európai parlamenti képviselő önként csatlakozott a KKJ-szabályzat III. melléklete 2. cikkének (1) bekezdése által létrehozott nyugdíjrendszerhez, nem keletkeztetett számára az e rendszerhez való csatlakozásának időpontjában jogot arra, hogy előreláthatható, rögzített és változatlan összegű öregségi nyugdíjban részesüljön. Ugyanis, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 208. és 209. pontjában – amelyeket a fellebbezők a fellebbezésükben nem kifogásoltak – helyesen állapította meg, a Parlament által adott egyetlen pontos és feltétlen biztosíték az volt, hogy az érintett volt európai parlamenti képviselők a Parlament belső szabályai alapján olyan öregségi nyugdíjat kapnak, amelynek összege és előfeltételei megegyeznek a megválasztásuk helye szerinti tagállam parlamenti képviselőire alkalmazandó nyugdíjak összegének és előfeltételeinek, a dinamikus rendszernek megfelelően.

98 Ebből az következik, hogy a Parlament belső szabályainak azon értelmezése, amely szerint a Parlament köteles alkalmazni ezt a rendszert, összhangban áll a bizalomvédelem elvével.

99 Ezt követően a tulajdonhoz való jogot illetően a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 228. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor a vitatott határozatok tulajdonhoz való joggal való összeegyeztethetőségét a 14/2018. sz. határozat célkitűzésére, nem pedig az uniós jog által elismert célra tekintettel vizsgálta.

100 Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott ítélet 219. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy még ha a megtámadott határozatok nem is eredményezik a fellebbezők nyugdíjának egyszerű megvonását, tény, hogy csökkentik annak összegét, és ezáltal korlátozzák a tulajdonhoz való jogukat.

101 Ezt követően a megtámadott ítélet 220–235. pontjában a Törvényszék megvizsgálta, hogy ez a korlátozás megfelel-e a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében foglalt, az ezen ítélet 213. pontjában ismertetett követelményeknek. E tekintetben az említett ítélet 227. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a vitatott határozatok által követett közérdekű célkitűzés értékelése nem végezhető el a 14/2018. sz. határozat elfogadásához vezető célok figyelembevétele nélkül. A Törvényszék e tekintetben, ugyanezen ítélet 228–234. pontjában e célok

figyelembevételével, e határozatok tulajdonhoz való joggal való összeegyeztethetőségének vizsgálatát követően az ítélet 236. pontjában úgy határozott, hogy a tulajdonhoz való jog megsértésére alapított kifogást el kell utasítani.

102 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint e jog terjedelmének meghatározása érdekében a Charta 52. cikkének (3) bekezdésére tekintettel figyelembe kell venni az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 1952. március 20-án Párizsban aláírt 1. kiegészítő jegyzőkönyvének 1. cikkét, amely e jogot biztosítja (lásd ebben az értelemben: 2017. június 13-i Florescu és társai ítélet, C-258/14, EU:C:2017:448, 49. pont).

103 Az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a szociális biztonsági rendszerbe fizetett járulékok alapján fennálló jogosultságok az 1. cikk alkalmazásában vagyoni jogoknak minősülnek (2017. június 13-i Florescu és társai ítélet, C-258/14, EU:C:2017:448, 50. pont).

104 Ezenkívül az öregségi nyugdíj összegének olyan mértékű csökkentése, amely hatással lehet az érintett személy életminőségére, a tulajdonhoz való jog korlátozásának minősül (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2015. szeptember 1., Da Silva Carvalho Rico kontra Portugália, CE:ECHR:2015:0901DEC001334114, 33. §).

105 Mivel a Parlament belső szabályainak azon értelmezése, amely szerint a Parlament az érintett volt európai parlamenti képviselőkre köteles a dinamikus rendszert alkalmazni, a nyugdíj összegének ilyen mértékű csökkentéséhez vezethet, ez az értelmezés a Charta 17. cikkében biztosított tulajdonhoz való jog korlátozásához vezethet.

106 Márpedig a tulajdonhoz való jog nem abszolút jog, és annak gyakorlását az Unió által kitűzött közérdekű célok is korlátozhatják (lásd ebben az értelemben: 2017. június 13-i Florescu és társai ítélet, C-258/14, EU:C:2017:448, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

107 A Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében ugyanis a Charta 17. cikkében biztosított tulajdonhoz való jog bármely korlátozásának összhangban kell állnia ez utóbbi rendelkezéssel, feltéve hogy a korlátozásra a törvény által, a tulajdonhoz való jog lényeges tartalmának, valamint az arányosság elvének tiszteletben tartásával kerül sor, továbbá a korlátozás elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja.

108 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy az a követelmény, amely szerint az alapvető jogok gyakorlása csak törvény által korlátozható, magában foglalja, hogy az e jogokba történő beavatkozást lehetővé tevő jogi aktusnak magának kell meghatároznia az érintett jog gyakorlásával kapcsolatos korlátozás terjedelmét, azzal, hogy egyrészt e követelmény nem zárja ki, hogy a szóban forgó korlátozást a különböző helyzetekhez és a változó körülményekhez való alkalmazkodáshoz kellően nyitott módon fogalmazzák meg, másrészt pedig hogy a Bíróság adott esetben értelmezés útján pontosíthatja a korlátozás konkrét hatályát, figyelembe véve mind a szóban forgó uniós szabályozás megfogalmazását, mind pedig az általános rendszerét és az általa megvalósítani kívánt, a Chartában biztosított alapvető jogok fényében értelmezett célkitűzéseket (2022. június 21-i Ligue des droits humains ítélet, C-817/19, EU:C:2022:491, 114. pont).

109 Amint az a jelen ítélet 91. pontjában megállapításra került, a Parlament belső szabályainak szövegéből, összefüggéseiből és céljából is kitűnik, hogy ezek a belső szabályok az európai parlamenti képviselők tekintetében általános hatállyal bírnak, és ezért ezen intézmény belső

szintjén a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „törvénynek” tekinthetők (lásd analógia útján: 2017. július 26-i 1/15 [EU-Kanada PNR-megállapodás] vélemény, EU:C:2017:592, 145. és 146. pont), hogy az említett intézmény köteles az érintett volt európai parlamenti képviselőkre a dinamikus rendszert alkalmazni.

110 Másodszor, a Törvényszék az ügyet érdemben eldöntő bíróságként, téves jogalkalmazás veszélye nélkül állapíthatta meg a megtámadott ítélet 216. és 235. pontjában, hogy a fellebbezők nem terjesztettek elő annak bizonyítására alkalmas konkrét bizonyítékokat, hogy nyugdíjuk összegének csökkentése sérti a tulajdonhoz való joguk lényeges tartalmát, illetve aránytalannak minősül.

111 Harmadszor, ami azt a kérdést illeti, hogy a dinamikus rendszer és a nyugdíjösszegek ebből eredő csökkentése szükséges-e, és ténylegesen megfelel-e az Unió által elismert egy vagy több általános érdekű célkitűzésnek, meg kell állapítani, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 227. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a KKJ-szabályzat III. melléklete 2. cikkének (1) bekezdésére tekintettel a vitatott határozatok elfogadása szükségszerűen a hatáskörrel rendelkező olasz hatóságok által hozott döntésekkel függött össze, így „a [vitatott határozatok által] elérni kívánt közérdekű célkitűzés értékelése nem hagyhatja figyelmen kívül a 14/2018. sz. határozat elfogadását vezérlő célokat”.

112 A 14/2018. sz. határozat által elérni kívánt célok, amelyeket a dinamikus rendszer alapján az érintett volt európai parlamenti képviselőkre alkalmazni kell, tisztán nemzeti jellegűek. Mint ilyenek tehát önmagukban nem alkalmasak arra, hogy a nyugdíjösszeg csökkentését indokolják, mivel ezeket az összegeket nem a nemzeti jog, hanem az uniós jog alapján létrehozott nyugdíjrendszer alapján fizetik, és ezek az uniós költségvetést terhelik.

113 Következésképpen a Törvényszék a megtámadott ítélet 228–234. pontjában szintén tévesen vette figyelembe az e nemzeti határozat által követett célokat annak vizsgálata érdekében, hogy a fellebbezők tulajdonhoz való jogának a vitatott határozatok által okozott megsértése igazolt volt-e.

114 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy amennyiben a Törvényszék valamely ítéletének indokolása az uniós jogot sérti, de rendelkező része egyéb jogi indokok miatt megalapozottnak bizonyul, az ilyen jogsértés nem eredményezheti az ítélet hatályon kívül helyezését, és az indokolást meg kell változtatni, a fellebbezést pedig el kell utasítani (2023. december 14-i Bizottság kontra Amazon.com és társai ítélet, C-457/21 P, EU:C:2023:985, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

115 Ennélfogva meg kell vizsgálni, hogy a Charta 17. cikkében biztosított tulajdonhoz való jog megsértésére alapított kifogás elutasítása a jelen ítélet 111. és 113. pontjában említett hibán kívüli más jogi indokok alapján megalapozottnak tűnik-e.

116 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a dinamikus rendszernek a KKJ-szabályzat III. melléklete 1. cikkének (2) bekezdésében említett helyzetben lévő volt európai parlamenti képviselőkre történő alkalmazása az Unió által elismert általános érdekű célkitűzést követ, mivel – amint az a jelen ítélet 79. pontjából is kitűnik – arra irányul, hogy azonos módon kezelje egyrészt azokat az európai parlamenti képviselőket, akik vagy nem részesültek a nyugdíjrendszerben a megválasztásuk szerinti tagállamban, vagy olyan nyugdíjrendszerben részesültek, amelynek összege és/vagy kiszámításának feltételei nem egyeznek meg a nemzeti parlamenti képviselőkre

alkalmazandó rendszerrel, másrészt pedig azon európai parlamenti képviselőket, akiknek nemzeti nyugdíjrendszere olyan összeget és/vagy kiszámítási feltételeket írt elő, amelyek megegyeztek a nemzeti parlamenti képviselőkre alkalmazandóval.

117 A dinamikus rendszernek az érintett volt európai parlamenti képviselőkre való alkalmazása ténylegesen megfelel az egyenlő bánásmódra vonatkozó célkitűzésnek, mivel azt eredményezi, hogy az európai parlamenti képviselőknek a jelen ítélet előző bekezdésében említett két kategóriájára mindenkor az érintett tagállam parlamenti képviselői nyugdíjának kiszámítására vonatkozó nemzeti szabályok vonatkoznak.

118 Ez az alkalmazás ezenkívül szükséges volt az említett cél eléréséhez, mivel csak a nyugdíj összege és/vagy kiszámítása feltételeinek olyan kiigazítása vezethet az európai parlamenti képviselők említett kategóriái közötti egyenlő bánásmódhoz, mint amelyet a KKJ-szabályzat III. melléklete 2. cikkének a melléklet 1. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdése előír.

119 Úgy tűnik tehát, hogy a jelen ítélet 111. és 113. pontjában megállapított téves jogalkalmazás ellenére a Charta 17. cikkében biztosított tulajdonhoz való jog megsértésére alapított kifogás elutasítása megalapozott, mivel a tulajdonhoz való jog szóban forgó korlátozása megfelel a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében foglalt valamennyi feltételnek.

120 Végül a jogbiztonság elvét illetően a fellebbezők azt állítják, hogy azzal ellentétes a szerzett jogaiknak a dinamikus rendszer alkalmazásából eredő megsértése.

121 A vitatott határozatoknak a jogbiztonság elvével való összeegyeztethetőségének vizsgálata keretében a Törvényszék a megtámadott ítélet 191. pontjában emlékeztetett arra, hogy már az ítélet 126–161. pontjából is kitűnik, hogy különbséget kell tenni a „megszerzett nyugdíjjogosultság” és „a nyugdíjak összege” között. A Törvényszék e tekintetben jelezte, hogy bár a „nyugdíjjogosultság” véglegesen megszerzettnek minősül és nem módosítható, és bár a nyugdíjakat továbbra is folyósítják, semmi nem zárja ki, hogy a nyugdíjösszegeket lefelé vagy felfelé kiigazítsák, amit a Parlamentnek a jelen ügyben meg kellett tennie, tekintettel arra a kötelezettségére, hogy a dinamikus rendszert alkalmaznia kell az érintett volt európai parlamenti képviselőkre.

122 A megtámadott ítélet 202. pontjában a Törvényszék annak megállapításával zárta elemzését, hogy a fellebbezők nem bizonyították, hogy a jogbiztonság elve sérült a jelen ügyben. A Parlament belső szabályai ugyanis azt vonják maguk után, hogy a fellebbezők nyugdíjának új összegei 2019. január 1 -jén lépnek hatályba. A Törvényszék azonban emlékeztetett arra, hogy a belső szabályok jóval korábbiak, és nem későbbiek 2019. január 1-jénél. A fellebbezők ráadásul nem állították és nem is bizonyították, hogy a Parlament ezeket az új összegeket 2019. január 1., azaz a 14/2018. sz. határozatban e célból meghatározott időpont előtt alkalmazta volna. Végül a Törvényszék szerint a Parlament 2019 januárjában tájékoztatta a fellebbezőket a 14/2018. sz. határozat szabályai velük szembeni alkalmazásának lehetőségéről, és ezt 2019 februárjában meg is erősítette nekik. A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy a fellebbezők a vitatott határozatok elfogadását megelőzően tudomást szereztek a nyugdíjuk összegének kiszámítására alkalmazandó szabályok módosításáról.

123 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a jogbiztonság elve megköveteli, hogy az uniós szabályozás tegye lehetővé az érdekeltek számára az ennek alapján őket terhelő kötelezettség terjedelmének pontos ismeretét, mivel képeseknek kell lenniük arra, hogy egyértelműen

megismerhessék jogaikat és kötelezettségeiket, és ezeknek megfelelően járjanak el (2023. november 9-i Global Silicones Council és társai kontra Bizottság ítélet, C-558/21 P, EU:C:2023:839, 99. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

124 Így a korábbi jogszabályt módosító új jogszabályokat – eltérő rendelkezés hiányában – alkalmazni kell a korábbi jogszabály hatálya alatt létrejött helyzetek jövőbeni hatásaira. Csak abban az esetben van ez másként, ha a korábbi jogszabály hatálya alatt létrejött és véglegesen megvalósult helyzet szerzett jogot keletkeztet. Valamely jog akkor tekintendő szerzett jognak, ha az azt keletkeztető tényállás a jogszabály-módosítás előtt megvalósult. Nem ez a helyzet, ha a jogot keletkeztető tényállás nem valósult meg a módosítást megelőző jogszabály hatálya alatt (lásd ebben az értelemben: 2023. március 9-i Grossetête kontra Parlament ítélet, C-714/21 P, EU:C:2023:187, 84. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

125 Ami különösen az öregségi nyugdíjra való jogosultságot illeti, az főszabály szerint abban az időpontban keletkezik, amikor az e jogosultságot keletkeztető tényállás megvalósul, vagyis a nyugdíj esedékessé válásának időpontjában (lásd ebben az értelemben: 2023. március 9-i Grossetête kontra Parlament ítélet, C-714/21 P, EU:C:2023:187, 85–87. pont).

126 Ez azonban nem jelenti azt, hogy a nyugdíj kiszámítási feltételeinek bármely olyan módosítása, amely a nyugdíjösszeg csökkentését eredményezi, és amelyet a nyugdíj folyósításának kezdő időpontját követően elfogadott jogszabályok alapján alkalmaznak, e szerzett jogok megsértésének minősül.

127 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy nem létezik olyan uniós jogi elv, amely szerint a szerzett jogok semmilyen körülmények között nem módosíthatók vagy csökkenthetők. Bizonyos feltételek mellett e jogok módosíthatók (lásd ebben az értelemben: 2023. március 9-i Grossetête kontra Parlament ítélet, C-714/21 P, EU:C:2023:187, 88. és 89. pont).

128 A jelen ügyben a Törvényszék – többek között a megtámadott ítélet 202. pontjában ismertetett bizonyítékok alapján – jogosan állapíthatta meg, hogy a KKJ-szabályzat III. mellékletében és a végrehajtási intézkedések 75. cikkében előírt dinamikus rendszer alkalmazása összeegyeztethető a jogbiztonság elvével.

129 A fentiek összességére tekintettel az első jogalapot el kell utasítani azon részében, amelyben a fellebbezők a Parlament belső szabályainak azon értelmezését vitatják, amely szerint a Parlament köteles a dinamikus rendszert alkalmazni az érintett volt európai parlamenti képviselőkre.

C. A második jogalapról

1. A felek érvelése

130 Ez a második jogalap három részből áll.

131 Az első részben a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 126. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor a végrehajtási intézkedések 74. és 75. cikkét úgy értelmezte, hogy a KKJ-szabályzat III. mellékletének rendelkezései a vitatott határozatok érvényes jogalapját képezhették.

132 A Törvényszék ugyanis a végrehajtási intézkedések 75. cikkével összefüggésben értelmezett 74. cikkében szereplő hivatkozás értelmében nem a mellékletnek a képviselők statútumának elfogadásakor fennálló tartalmát, hanem magát a jogi rendelkezést tekintette alkalmazandónak, jóllehet azt hatályon kívül helyezték. Így az említett mellékletet a Törvényszék szerint nemcsak a régi nyugdíjrendszer hatályon kívül helyezésének időpontjára vonatkozóan kell alkalmazni, hanem a jövőre vonatkozóan is, visszamenőleges hatállyal alkalmazva az olasz nyugdíjellátás azon módosításait, amelyekről a III. melléklet hatályának megszűnését követően határoztak.

133 A fellebbezők szerint ugyanis a végrehajtási intézkedések (7) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 74. cikkének szövegéből kitűnik, hogy a KKJ-szabályzat III. mellékletét a képviselők statútuma hatálybalépésének napján teljes egészében hatályon kívül helyezték.

134 A második részben a fellebbezők azt állítják, hogy a megtámadott ítélet 90–92. pontjában a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a Parlament eljárási szabályzata 25. cikkének (3) bekezdését úgy értelmezte, hogy az egységvezető hatáskörrel rendelkezett a vitatott határozatok elfogadására, mivel szabályosan átruházott hatáskörrel rendelkezett.

135 A vitatott határozatokat a Parlament Elnökségének kellett volna elfogadnia, mivel azok rendkívüli adminisztratív aktusoknak minősülnek. Az ilyen határozatok ugyanis új, összetett és előre nem látható helyzetre vonatkoznak, amit egyébként a Parlament Jogi Szolgálatának beavatkozása is tanúsít, így elfogadásuk előtt ellenőrizni kellett volna a magasabb szintű uniós normáknak és elveknek való megfelelésüket. Ezek tehát nem tisztán technikai jellegű döntések, amelyek átruházhatók lennének egy egységvezetőre.

136 Második jogalapjuk harmadik részében a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 110–114. pontjában tévesen értékelte a vitatott határozatok indokolását.

137 Ezek a határozatok csupán közvetett módon hivatkoznak a Jogi Szolgálat véleményében szereplő indokolásra. Ezt a véleményt ugyanakkor a vitatott határozatok nem idézik, és azt nem is csatolták ezekhez a határozatokhoz. Az említett véleményt nem csatolták a fellebbezőknek megküldött 2019. februári nyugdíjelszámolásokhoz csatolt tájékoztatóhoz sem. Csupán egy megjegyzésben szerepel, hogy a Parlament Jogi Szolgálata megerősítette a 14/2018. sz. határozat automatikus alkalmazhatóságát.

138 Ezenkívül a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy az egységvezető által 2019. június 11-én a T-465/19. sz. ügy felperesének, L. Floriónak küldött levélben szerepelt a Parlament internetes oldalára mutató közvetlen link, amelyen megtekinthető a Jogi Szolgálat véleménye. Ez a levél valójában válasz volt az érintett által a rá vonatkozó 2019. április 11-i feljegyzés közlését követően előterjesztett észrevételekre. A többi fellebbező tehát nem kapott ilyen tájékoztatást, a vitatott határozatok pedig nem hivatkoznak olyan internetes oldalra mutató linkre, amelyen a Jogi Szolgálat véleménye hozzáférhető a nyilvánosság számára.

139 Az a tény, hogy a fellebbezőknek sikerült megszerezniük ezt a véleményt, nem vezethet annak megállapításához, hogy az EUMSZ 296. cikkben előírt alaki követelményeket betartották.

140 Végül a Jogi Szolgálat véleménye csak nagyon részlegesen és röviden vizsgálta a magasabb szintű uniós jogi normáknak és alapelveknek való megfelelést, amit a Törvényszék figyelmen kívül hagyott.

141 A Parlament állítja, hogy a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

2. A Bíróság álláspontja

a) Előzetes megjegyzések

142 A végrehajtási intézkedések 74. és 75. cikkének megsértésére alapított első rész a Parlament belső szabályainak azon értelmezésére vonatkozik, amely szerint a Parlament köteles a dinamikus rendszert alkalmazni az érintett volt európai parlamenti képviselőkre. A jelen ítélet 42. pontjában ismertetett ítélkezési gyakorlatra tekintettel meg kell vizsgálni az ilyen kifogás megalapozottságát, mivel azzal a fellebbezők olyan jogellenességre hivatkoznak, amely a jövőben megismétlődhet.

143 Ugyanez vonatkozik a második részre is, amelyben a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy az egységvezető a Parlament eljárási szabályzata 25. cikkének (3) bekezdése alapján nem rendelkezett hatáskörrel a vitatott határozatok elfogadására.

144 A harmadik részben a fellebbezők lényegében azt állítják, hogy a Törvényszék megsértette az EUMSZ 296. cikket. A Törvényszék egyrészt a megtámadott ítélet 112. és 116. pontjában tévesen állapította meg, hogy a Parlament nem sértette meg indokolási kötelezettségét, mivel a fellebbezők a keresetük benyújtása előtt szabadon hozzáférhettek a Jogi Szolgálat véleményéhez, és teljes mértékben megismerhették annak tartalmát. Másrészt a Törvényszék figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a Jogi Szolgálat véleménye csak nagyon részlegesen és röviden vizsgálta a magasabb szintű uniós jogi normákat és alapelveket.

145 E tekintetben meg kell állapítani, hogy ez a rész elfogadhatatlan.

146 Az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdése és az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdése szerint a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat. Kizárólag a Törvényszéknek van hatásköre a releváns tények megállapítására és értékelésére, valamint a bizonyítékok értékelésére. E tények és bizonyítékok értékelése tehát – az elferdítés esetét kivéve – nem minősül jogkérdésnek, amelyet mint ilyet fellebbezés keretében a Bíróságnak felül kellene vizsgálnia (2023. szeptember 28-i Changmao Biochemical Engineering kontra Bizottság ítélet, C-123/21 P, EU:C:2023:708, 121. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

147 Először is, mivel a fellebbezők vitatják, hogy a keresetük benyújtása előtt szabadon hozzáférhettek a Jogi Szolgálat véleményéhez, és teljes mértékben megismerhették annak tartalmát, valójában arra törekszenek, hogy a Bíróság újból értékelje a tényeket és bizonyítékokat, azonban nem állítják, hogy a Törvényszék elferdítette volna azokat.

148 Másodszor, ami a fellebbezők arra vonatkozó érvét illeti, hogy a Törvényszék figyelmen kívül hagyta azt, hogy a Jogi Szolgálat véleménye csak nagyon részlegesen és röviden vizsgálta a magasabb szintű uniós jogi normákat és alapelveket, meg kell állapítani, hogy ez az érv elfogadhatatlan, mivel az a Parlament által megvalósított olyan állítólagos jogellenességen alapul, amelyre nem hivatkoztak, és amelyet következésképpen a Törvényszék előtt sem tárgyaltak.

149 Az Európai Unió Bírósága alapokmányának 58. cikkéből kitűnik, hogy a fellebbezési jogalapoknak a Törvényszék előtti eljárásra alapított érveken kell alapulniuk. Az eljárási szabályzat 170. cikkének (1) bekezdése szerint továbbá a Törvényszék előtti jogvita tárgyát a fellebbezésben nem lehet megváltoztatni. A Bíróság hatásköre a fellebbezés keretében tehát az első fokon tárgyalt

jogalapokkal és érvekkel kapcsolatos jogi megoldás értékelésére korlátozódik (2021. december 21-i Aeris Invest kontra ESZT ítélet, C-874/19 P, EU:C:2021:1040, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

150 Kétségtelen, hogy a fellebbezők azt rótták fel a Parlamentnek a Törvényszék előtt, hogy – amint az a megtámadott ítélet 99. pontjából kitűnik – nem vizsgálta, hogy a kedvezőtlenebb nyugdíjrendszer visszaható hatályú alkalmazása mennyiben egyeztethető össze az uniós joggal. Ez az érv azonban eltér a jelen ítélet 140. pontjában ismertetett érvtől, különösen mivel nem az indokolási kötelezettségre vonatkozik, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 120. pontjában helyesen megállapította.

151 Ebből következik, hogy csak a második jogalap első és második részének megalapozottságát kell megvizsgálni.

b) Az ügy érdeméről

152 Az első részt illetően meg kell állapítani, hogy a végrehajtási intézkedések 74. cikke kimondja, hogy az ezen intézkedések IV. címében előírt átmeneti rendelkezésekre is figyelemmel a KKJ-szabályzat a képviselők statútuma hatálybalépésének napján hatályát veszti.

153 Ebből a szövegből nem vonható le az a következtetés, hogy az érintett volt európai parlamenti képviselőkre megkerülhetetlenül azoknak a nyugdíjszámítási szabályoknak kellene vonatkozniuk, amelyek a KKJ-szabályzat hatályon kívül helyezésének időpontjában a képviselők megválasztásának helye szerinti tagállam parlamentjének tagjaira voltak alkalmazandók.

154 Amint az a jelen ítélet 81–83. pontjából kitűnik, a végrehajtási intézkedések 75. cikke értelmében a dinamikus rendszer a képviselők statútumának hatálybalépését követően is alkalmazandó az ilyen képviselőkre.

155 A végrehajtási intézkedések 75. cikkének ezen értelmezését – a fellebbezők állításával ellentétben – nem cáfolja ezen intézkedések (7) preambulumbekezdése sem.

156 A végrehajtási intézkedések (7) preambulumbekezdése kimondja egyrészt, hogy „az átmeneti rendelkezésekben biztosítani kell, hogy a KKJ-szabályzat alapján bizonyos ellátásokra jogosult személyek a szabályozás hatályvesztését követően a [bizalomvédelem] elvének megfelelően továbbra is részesülhessenek ezekből az ellátásokból, másrészt pedig hogy „[g]arantálni kell a statútum hatálybalépése előtt a KKJ-szabályzat alapján szerzett nyugdíjjogosultságok érvényesülését is”.

157 Ebből a preambulumbekezdésből az következik, hogy az e szabályozás alapján nyújtott ellátásokat továbbra is folyósítják, és ebből nem lehet arra következtetni, hogy ez a szabályozás az említett időpontot követően már nem alkalmazható.

158 Így a „szerzett nyugdíjjogosultság” fogalmának ebben a preambulumbekezdésben ugyanaz a tartalma, mint a végrehajtási intézkedések 75. cikkének (2) bekezdésében szereplő és a jelen ítélet 89. pontjában ismertetett fogalomnak.

159 A Törvényszék következésképpen nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 126. pontjában lényegében azt állapította meg, hogy a KKJ-szabályzat III. melléklete 2. cikkének (1) bekezdését, amely a dinamikus rendszernek az érintett volt európai parlamenti képviselőkre való alkalmazását írja elő, nem helyezték hatályon kívül, és az a képviselők statútumának hatálybalépését követően továbbra is alkalmazandó a fellebbezők tekintetében.

160 Következésképpen az első részt mint megalapozatlant el kell utasítani.

161 A második részt illetően arra kell rámutatni, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 90. pontjában megállapította, hogy a Parlament pénzügyi főigazgatójának 2018. november 23-i FINS/2019-01. sz. határozata az egységvezetőt jelölte ki a KKJ-szabályzat III. mellékletében említett öregségi nyugdíjakra vonatkozó 1030 költségvetési sor tekintetében közvetve megbízott, engedélyezésre jogosult tisztviselőnek, és hogy e határozatban kifejezetten szerepel, hogy az egységvezető jogosult többek között jogi és költségvetési kötelezettségek vállalására, a kiadások jóváhagyására és a kifizetések engedélyezésére, egyúttal pedig a követelések becslésének előkészítésére, a követelések megállapítására és a szükséges beszedési megbízások kibocsátására.

162 A megtámadott ítélet 91. pontjában a Törvényszék többek között megállapította, hogy az egységvezető nem módosította, pusztán végrehajtotta a végrehajtási intézkedésekben és a KKJ-szabályzatban meghatározott, a Parlament Elnöksége által elfogadott szabályokat.

163 E körülmények között a Törvényszék a megtámadott ítélet 92. pontjában úgy ítélte meg, hogy az egységvezető hatáskörrel rendelkezik a vitatott határozatok elfogadására.

164 Mivel a Parlament pénzügyi főigazgatójának 2018. november 23-i FINS/2019–01. sz. határozata feljogosítja az egységvezetőt többek között a jogi és költségvetési kötelezettségek vállalására, a kiadások jóváhagyására és a kifizetések engedélyezésére, egyúttal pedig a követelések becslésének előkészítésére, a követelések megállapítására és a szükséges beszedési megbízások kibocsátására is, e határozatot kellően tágan fogalmazták meg ahhoz, hogy magában foglalja a fellebbezők által hivatkozott, azaz a felhatalmazás tárgyát képező területeken felmerülő új, összetett és előre nem látható helyzeteket is.

165 A fellebbezők továbbá nem hivatkoznak arra, hogy e határozat fenntartást tartalmaz az elsődleges uniós jognak és különösen a Charta rendelkezéseinek az e területekre vonatkozó határozatok meghozatalakor történő alkalmazására vonatkozó hatáskörrel kapcsolatban.

166 Ezenkívül a Parlament eljárási szabályzata 25. cikkének (3) bekezdése – a fellebbezők állításával ellentétben – nem tartalmaz hatáskörfenntartást a Parlament Elnöksége javára ezen a területen. E rendelkezés szerint ugyanis a Parlament Elnöksége „a főtitkár vagy valamely képviselőcsoport javaslatára a képviselőket érintő ügyekben pénzügyi, szervezeti és igazgatási határozatokat hoz.” Az említett rendelkezésből nem vezethető le a rendkívüli adminisztratív aktusok – amelyek elfogadása a Parlament Elnökségének hatáskörébe tartozik – és a rendes adminisztratív aktusok – amelyek elfogadása az egységvezető hatáskörébe tartozik – közötti állítólagos különbségtétel sem.

167 Következésképpen a második részt mint megalapozatlant el kell utasítani.

168 Ebből következően a második jogalapot részben mint elfogadhatatlant, részben mint megalapozatlant el kell utasítani.

D. A harmadik jogalapról

1. A felek érvelése

169 A harmadik jogalap a megtámadott ítélet 70. pontja ellen irányul, amelyben a Törvényszék elfogadhatatlannak nyilvánította I. Panusa T-453/19. sz. ügyben benyújtott keresetét azzal az indokkal, hogy az egységvezető 2019. április 11-i, rá vonatkozó feljegyzése nem eredményezte a túlélő hozzátartozói nyugdíj összegének csökkentését.

170 Ez a következtetés téves jogalkalmazáson alapul, mivel az I. Panusának járó túlélő hozzátartozói nyugdíjat lényegében a KKJ-szabályzat III. mellékletének rendelkezései alapján számítják ki, míg az ilyen nyugdíj meghatározása a KKJ-szabályzat I. mellékletének rendelkezései alá tartozik, aminek következtében magasabb összegű nyugdíjra kellene jogosultnak lennie.

171 A Parlament arra hivatkozik, hogy a harmadik jogalapot mint elfogadhatatlant, másodlagosan pedig mint megalapozatlant el kell utasítani.

2. A Bíróság álláspontja

172 Meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítéletnek a harmadik jogalapban említett indokai nem képezik a Törvényszék jelen ítélet 47. pontjában említett megállapításainak szükséges alátámasztását.

173 Ennek megfelelően ezt a jogalapot nem kell megvizsgálni.

174 Mivel a fellebbezők által a fellebbezésük alátámasztása érdekében előadott valamennyi jogalapot el kellett utasítani, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

VI. A költségekről

175 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet annak 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

176 A fellebbezőket, mivel pervesztesek lettek, a Parlament kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeiken felül a Parlament részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) Maria Teresa Coppo Gavazzi, Cristiana Muscardini, Luigi Vinci, Agostino Mantovani, Anna Catasta, Vanda Novati, Francesco Enrico Speroni, Maria Di Meo, Giuseppe Di Lello Finuoli, Raffaele Lombardo, Olivier Dupuis, Leda Frittelli, Livio Filippi, Vincenzo Viola, Antonio Mussa, Mauro Nobilia, Clara di Prinzio, Sergio Camillo Segre örököseként, Stefano De Luca, Riccardo Ventre, Mirella Musoni, Francesco Iacono, Vito Bonsignore,

Claudio Azzolini, Vincenzo Aita, Mario Mantovani, Vincenzo Mattina, Romano Maria La Russa, Giorgio Carollo, Mme Fiammetta Cucurnia, Giulietto Chiesa örököseként, Roberto Costanzo, Giorgio Gallenzi, Giulio Cesare Gallenzi örököseként, Vitaliano Gemelli, Pasqualina Napoletano és Ida Panusa saját költségein felül viseli a Parlament részéről felmerült költségeket.

Aláírások